

கருணைமயை

பாலகுமாரன்

அவர் பிரபஞ்சம் போனார். அவளும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

"இதுவரை போனதில்லையா. ஏன் திகைப்பாக இருக்கிறாய்."
அவளைப் பார்த்தார்.

"என்ன இந்த இடத்தின் தன்மையே புரியவில்லையா."
அவள் திகைத்தாள்.

"இன்னும் போகலாம். அப்பொழுது புரியும்."

அவர் முன்னே போனார். அவள் பின்னே நடந்தாள். சற்று தூரம் போனதும் அவர்கள் மனங்கள் கைகோர்த்துக் கொண்டன.

"பிரபஞ்சம் இருளானதா."

"இல்லை. ஒளியானதும் கூட. எதனாலும் ஏற்படாத ஒளி அது."

"இருட்டாக இருக்கிறதே."

"எதனாலோ ஏற்பட்ட ஒளியைப் பார்த்துப் பார்த்து பழகிய உனக்கு இந்த வெளிச்சம் புரியவில்லை. எதனாலும் ஏற்படாத வெளிச்சம் உன் ஆவலைக் குறைக்க புலப்படும். வெளிச்சம் என்பது இன்னது என்று நீ வரையறுத்துக் கொள்ள வேண்டாம்.

நீ அதை வரையறுத்ததை விலக்க நிச்சயம் வெளிச்சம் தோன்றும்."
தனக்குள் கற்பிதம் செய்து கொண்டிருந்த வெளிச்சத்தை நகர்த்த வேறொரு வெளிச்சம் அவளைச் சுற்றி இருப்பதை உணர்ந்தாள்.

"அது என்ன சத்தம்."

"ஓங்காரம்."

"ஓம் என்ற சத்தமா. வெறும் காற்றினுடைய முழக்கம் போலல்லவா இருக்கிறது. மலைமுகடுகளில் வீசுமே அந்த சத்தம் போலல்லவா இருக்கிறது."

"மறுபடியும் இதுபோல, அதுபோல என்று கடந்த காலத்தை நினைவு கொண்டு நிகழ்காலத்தைப் பார்க்கிறாய். எல்லாவற்றையும் துறந்துவிட இந்த ஓங்காரம் உனக்குப் புரியும்."

"இது பிரபஞ்சம்தானே."

"ஆமாம்."

"இங்கே கடவுள் இல்லையா."

"இருக்கிறாரே."

"எங்கே."

"உன்னுள், என்னுள், நமக்கு இடையில், நம்மைச் சுற்றிலும், எல்லா இடத்திலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறாரே."

"கடவுள் மனிதரா?"

"நீ மனிதர் என்று நினைத்தால் மனிதர். மாடு என்று நினைத்தால் மாடு. யானை என்று நினைத்தால் யானை. குதிரை என்று நினைத்தால் குதிரை.

மரம் என்று நினைத்தால் மரம். கல் என்று நினைத்தால் கல். உன் நினைப்பைப் பொறுத்து உன் கடவுள் இருக்கிறார்."

"நான் கேட்பது அதுவல்ல. கடவுள் எத்தகையவர். அவர் எப்படியிருப்பார்."

தேவதேவி மிகுந்த ஆவலோடு மனதுக்குள் கேள்வி கேட்டாள்.

அவள் மனதின் கேள்வி அவர் மனதுக்குள் சென்றடைந்தது.

"கடவுள் ஒரு தனி விஷயம். இதுபோல, அதுபோல என்று உன்னால் நினைக்க முடியாத விஷயம். கடந்த காலத்தை நெஞ்சில் விலக்கி மூளையிலிருந்து நினைவு முள்ளை எடுத்துவிடு.

அவர் இன்னவிதம் என்று நீ ஏதும் கற்பனை செய்துகொள்ள முடியாது. அந்தக் கற்பனையில் எதுவும் சிக்காது. எந்த விளக்கமும் தோன்றாது. மனதை வெறுமே வைத்திருப்பின் உள்ளே கடவுள் என்ற விஷயம் தோன்றும். காணக் கிடைக்கும்.

அது பிறருக்கு உருவகிக்க முடியாத உணர்வு. பகிர்ந்துகொள்ள முடியாத ஒரு பார்வை. கடும் திகைப்பின் வெளிப்பாடு. நான் என்ற எண்ணம் காணாமல் போவதின் விளைவு. நீ காணாமல் போன பிறகு இங்கு பரிமாறுவதென்பது ஏது.

உடல் இருப்பின் உலகம். நினைவு இருப்பின் பிதுர்லோகம். மனம் இருப்பின் கந்தர்வ உலகம். உடல், புத்தி, மனம் மூன்றும் அழிய இருக்கின்ற அனாதியான சுகம்தான் கடவுள் தன்மை.

அது நெருப்புக்குள் நெருப்பாய் இருந்து நெருப்பைப் பார்ப்பது. கடலுக்குள் கலந்த ஆறாய் இருந்து கடலைப் பார்ப்பது. கடலாவது."

"நாமே கடவுளாகி விடுகிறோமா."

"நாம் இல்லாது போகிறோம் அவ்வளவே. என்னவாகிறோம் என்ற எண்ணம்கூட நம்மிடையே இல்லாது போகிறது."

"அப்போது எதற்கு இத்தனை கிரகங்கள். ஏன் இந்த உலகம். எதற்கு இத்தனை உயிரினங்கள். அங்கு ஏன் இத்தனை சச்சரவு."

"பிரபஞ்சம் முழுவதும் இடையறாது நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு சக்தியின் சலனத்தால் ஏற்படும் விளைவுகள் அவை.

பூமியில் உயிரினங்கள். சூரியனில் பெருந்தழல். சந்திரனில் அசையாத்தன்மை. வேறு கிரகத்தின் வெப்பச் சூழல். தூசுக் காற்று.

ஒவ்வொரு கல்லும் ஒவ்வொரு உயிர். ஒவ்வொரு பொருளும் ஒவ்வொரு உயிர். ஒவ்வொரு தழலும் ஒவ்வொரு உயிர்.

அதுபோல பூமியிலும் பல்வேறு சலனங்கள். அந்தச் சலனத்திற்குப் பெயர் உயிர் தோன்றல். வளர்தல். மரித்தல்.

பிரபஞ்சம் முழுவதும் வெவ்வேறு சலனங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டேயிருக்கின்றன. பூமியில் அந்த சலனத்தைத்தான் நாம் வாழ்க்கை என்கிறோம்."

"அப்பா.... என்ன பிரம்மாண்டம். என்ன பிரம்மாண்டம்." அவள் திகைத்துப் போனாள்.

"பிரபஞ்சம் முழுவதும் வெவ்வேறு விதமான சலனங்கள் இருக்க பூமியில் உயிர்கள் தோன்றுதலும், மடிதலுமே சலனமாக மாறுகின்றன.

பகலும், இரவுமே சலனமாகத் தோன்றுகின்றன. மழையும், வெயிலுமே சலனமாய்த் தோன்றுகின்றன. இவையெல்லாம் தாண்டி எல்லா இடத்திலும் ஏதோ சலனங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

பூமியில் அமர்ந்துகொண்டு தான், தன் வீடு, தன் மனைவி, தன் சொத்து என்று முட்டாள்தனமாக மனிதர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மழை, வெய்யில், காற்று என்று விதம்விதமாக ஆரவாரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

உள்ளே இருக்கின்ற சக்தி மிகப் பெரியது. அது பிரபஞ்சம் முழுவதும் பரவியது. கூர்ந்து பார்க்க பூமியும், பூமியின் வாழ்க்கையும் எதுவுமில்லை."

அவள் தெளிந்தாள். திரும்பி அவரைப் பார்த்தாள். நமஸ்கரித்தாள்.